

Fiskerne ventelig selv om et eller andet Dunst ikke skulde kunne opfyldes, dog fremtidig ville slaae sig til No ved det, de herefter opnaae, — at der ved den af os valgte Fremgangsmaade, hvad vi tilsigte, vil blive opnaaet en større Stabilitet i de om dette Forhold gjeldende Lovbestemmelser, end Tilfaeldet har været siden Loven af 1857 emanerede.

Efter at have foretaget de bestemte Reiser og saaledes forberedet sig, fik Commissionen derefter, for at røgte det den overdragne Hverv, til nærmere at discutere og overveie, om og da hvilke Forandringer man efter den indbundne Erfaring vilde tillade sig at foreslaae i den gjeldende Lovgivning om Liimfjordsfiskeriet, og blev der under Discussionen først reist det Spørgsmaal, om ikke Fiskeriet i Fjorden rettest burde aldeles frigives, som Tilfaeldet er i næsten alle Danmarks øvrige Fjorde. Commissionen kan godt indsee, at det, især for Udenforstaaende, maa synes forunderligt, at Fiskeriet i Liimfjorden, navnlig efterat den fra en egentlig Fjord ved Gjennembruddet ved Agger nærmest er blevet en Canal, og efterat ved dette Bandet i Fjorden, og som Folge deraf Fiskebestanden i den væsentlig er forandret, dog desuagtet fremdeles skal forblive lovbundet; men Commissionen maa dog alligevel — uden at udtale sig om ikke Fiskeriet i de andre Fjorde ogsaa noiere burde reguleres. — eenstemmig udtale som sin Anskuelse, at Fiskeriet her i Fjorden ikke bør ganske frigives; ikke blot vilde de særlige Forhold her i Fjorden, hvor, som bekendt, en ei ubetydelig Deel af Fiskevandet (navnlig i Nærheden af Ribe) er overgaaet i privat Mandes Eie, stille ei uvæsentlige Hindringer for en saadan Ordning af dette Forhold, idet i saa Fald en Expropriation sikkert vilde vise sig uundgaaelig, men, hvad der er det Vigtigste, Fiskeriet her vilde, uagtet sin store Rigdom, efter vor Overbeviisning til Skade for Mange og kun til sieblikkelig Fordeel for Faa efterhaanden meer og meer ødelægges, og gaae tilgrunde; smaamaadede Garn vilde upaatvivlelig igjen i stor Mængde blive anvendte, og med dem vilde baade den vogne og brugelige Fisk og Ynglen blive opffisket; Fisken vilde da snart forsvinde, eller i ethvert Fald aftage saaledes, at det ikke kunde lønne sig at drive Fiskeri,

medens dette Erhverv ved passende Brug fremdeles kunde ernære Mange; at Ødelæggelsen af Ynglen, der her i Fjorden vistnok foregaaer i langt betydeligere Grad, end man nu er tilbøielig til at antage, vilde hidlede det ansorte sørgelige Resultat, maae vi gjentagende, efter Alt hvad der er kommet til vor Kundskab, udtale som vor bestemte Formening, og skulle vi her navnlig fremhæve, at Fjorden paa Grund af dens særlige Forhold sikkert afgiver et meget langvarigere og bestemtere Ophold for Fisken, efterat den er indkommet fra Havet, end nogen almindelig Canal ellers giver, ja vi ere ikke utilbøielige til at antage, at den Fisk, der er kommen herind som Yngel (Silden dog undtaget), ikke gaaer ud igjen, men forbliver her, til den fanges. Vi formene altsaa, at Ynglen, hvis Fangst ei er til Nytte for Noget, i ethvert Fald bør, saavidt muligen, fredes og slaaes. En saadan Beskyttelse for Ynglen maa nu sikkert først og fremmest søges derved, at der gives bestemte Regler for Mafkestørrelsen af de Garn m. v., der bruges, saaledes at der med dem ei vel kan tages Andet end de brugelige Fisk af den Art, til Fiskeri af hvilke de ere bestemte, medens den lille Fisk under Fiskeriet gaaer fri.

Commissionen antager altsaa, at der ved Lov i det Mindste maatte foreskrives en vis Mafkestørrelse for de forskjellige Garn og kan til Støtte for denne Anskuelse blandt Andet fremhæve, at saagodtsom samtlige Fiskere, der mundtlig eller skriftlig have andraget paa Frihed for Fiskeriet i Liimfjorden, have tilføiet: men med Garn med lovbestemt (efter Lov af 1857) Mafkestørrelse for at beskytte Ynglen, og Yngen vil vel paastaae, at Fiskerne ikke attraae Frihed eller for meget tænke paa Fremtiden; men desuagtet have de, belærte af Erfaringen for 1857, Alle holdt paa den nævnte Beskyttelse af Ynglen.

Men Commissionen har ikke kunnet blive staaende herved; det forekommer os indlysende, at hvis Loven ikke indeholdt andre Bestemmelser end om Garnenes Mafkestørrelse m. v., vilde den derved paatænkte Beskyttelse for Ynglen lettelig blive aldeles illusorisk, da det jo umulig kunde forhindres, at man brugte de Garn, der nødvendig, for at opfylde deres rette Be-